

cere en heel Række af Lovgivningsarbejder, som vi deels have benyttet under lignende Forhold, og deels kunne komme til at benytte for Fremtiden. Jeg opfordrer ogsaa meget til at lade dette Lovforslag gaae i Udvalg, idet man nemlig derved, selv om Udvalget ikke var kommet til at fyldestgjøre de Herrer's heftige Duffe iaar, kunde have skabt et Materiale, som kunde bruges til at afslutte Sagen til næste Aar, men nu ere vi satte i den Forlegenhed, enten at maatte vedtage et Lovforslag af det Indhold, som mit Vntringsforslag, der efter min egen Overtydning lider og maa lide af mange Mangler, eller at skulle tage det Lovforslag, der er kommet til os fra Landstinget med Tilfætning af det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caspe) stillede Forslag, hvis Betydning tydeligt og klart ligger for os som et Skin af Ret, vi give Folk, der ikke kunne bruge den, eftersom Processen vil blive for bekostelig. Det ærede Medlem, der har stillet Forslaget, har selv sagt, at han ikke frygter for, at det skal give Anledning til mange Retstrætter, thi de Folk, som kunne og ville haandhæve deres Ret, ville erkjende, at det vil blive dem for kostbart, og et æret Medlem, som tildeels slutter sig til Forslaget (Hjorth), siger: Jeg kan til Nød tage imod det, thi jeg indseer, at der deraf kun vil reise sig saa Retstrætter, da det vil blive de Bedkommende for kostbart. Kunne vi stemme for en Lov, med Hensyn til hvilken, vi skulle vor Retserdighedsfølelse under et Forslag, hvorved vi lade, som om vi opretholde den Enkeltes Ret, medens vi sige ham lige i hans Dine: Det kan ikke nytte Dig Noget, at Du faaer denne Ret; thi det vil koste Dig formegent at gjøre Brug af den? Hvis mit Forslag ikke bliver antaget, hvad jeg ikke venter, vil jeg stemme for det nævnte Forslag, fordi jeg holder mig overbevist om, at vi ved 3die Behandling ville forkaste hele Loven i den dybe Overbeviisning, at vi ikke bør lade et Forslag blive til Lov, om hvilket vi her i Forsamlingen have sagt: Vi erkjende, at Bedkom-

mende muligens have denne Ret, og vi ville give dem Anledning til at haandhæve den ved Domstolene, men en saadan Anledning som de ikke kunne bruge. --- Jeg kommer nu tilbage til de ærede Herrer's Indsigelser imod mit Forslag, og jeg troer, at de, naar man nøiere overveier dem, ville falde til Jorden. Man siger, at § 1 ikke betyder Noget; thi alle Forberne ere udfiittede; men i saa Tilfælde gjør den heller ikke nogen Skade; den udtrykker da kun det Princip, som burde have ligget i Loven fra dens første Oprindelse af. Denne $\frac{1}{6}$ kan være en tvivlsom Brøf, men derom vil jeg gjentage, at den kun er fastsat som et Minimum, og at den er underlagt den selsomme Domstols Kjendelse, som skal afgjøre de andre Forhold. Man kan sige, at det er urigtigt, hvad der er fastsat om, at 1ste Januar 1843 skal danne Grændsen, og jeg skulle slet ikke have Noget imod, om man ogsaa henlagde dette Punkt til Afgjorelse af Skjønndomstolene, som jeg har taget mig den Frihed at benævne dem; men jeg har troet, at man ved denne Grændse fastholdt ikke alene den Retstilstand, der er fremgaaet igjennem de kongelige Resolutioner, men ogsaa den, der er fremgaaet igjennem den almindelige Lovgivning, som siger, at Enhver til enhver given Tid har Ret til at forlange den Alminding uddeelt, som tilhører det hele Fællesskab. Følgelig har der fra det Dieblit, da den kongelige Resolution udkom og til Slutningen af Aaret 1842, været den fornødne Tid, hvori dette kunde skee, og altsaa kunde kun de, der dengang vare tilstede, have sat sig i Rettsbefidelse enten af Forberne eller den Afkomst til Erstatning, som de kunde faae. Naar det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Dam) derimod indvender, at disse Forber ere af saa ringe Værdi, at de, hvis de, som her er foreslaaet, bleve befestede med Erstatningen af de paagjældende Krav, der kunne reises, ikke vilde have en saa stor Værdi som disse Krav, siger han dermed, at der hos Andre end dem, som have faaet Forberne, ere saadanne Krav tilstede, at han be-